

**HARTE BRET, JULLE ERG, DILLING
LARS И ДР.**

**KERTOELMIA JA
JUTELMIA:
SUOMENNOKSIA
JA ALKUPERÄISIÄ**

Фрэнсис Брет Гарт

**Kertoelmia ja jutelmia:
Suomennoksia ja alkuperäisiä**

«Public Domain»

Брет Гарт Ф.

Kertoelmia ja jutelmia: Suomennoksia ja alkuperäisiä / Ф. Брет
Гарт — «Public Domain»,

Содержание

VIHRIÄISIÄ SEPPELEITÄ	5
VÄHÄISET VAATIMUKSET	15
Конец ознакомительного фрагмента.	19

Various

Kertoelmia ja jutelmia: Suomennoksia ja alkuperäisiä

VIHRIÄISIÄ SEPPELEITÄ

L. Dilling'in kirjoittama.

1

Oli komea ruokasali nurkka-akkunalla pihaan päin.

Suuri ravintohuone oli täynnänsä hopea-astioita, ja runsaasti varustetulla aamiaispöydällä säteili pari kristallikarahvia täytettynä sherryviinillä ja liköörillä.

Pöytä oli katettu ainoastaan yhtä henkeä, yhtä nuorta, korkeintansa kahdenkymmenen kahden vuotiasta miestä varten, joka istui pöydässä.

Hänellä oli hienoituonteiset, kalpeat kasvot ja kauniit, alakuloiset, harmaat silmät. Tumma tukkansa oli huolellisesti silitetty ja taivutettu otsalle pieneksi, somaksi suipuksi ja pari punertavia, hyvin hoidettuja viiksejä peitti hänen korskean suunsa.

Yllänsä oli hänellä lyhyt aamunuttu valkoisesta villakankaasta, jonka vuori oli sinisestä silkistä ja joka edestäpäin oli kiinni sinisillä nauhoilla ja tupsuilla, mitkä antoivat hänelle itävaltalaisen upseerin muodon.

Hän nojasi taaksepäin tuolissansa, sytytti sikarin ja maisteli kahvikupista sekä liköörilasista, näyttäen olevan kyllästynyt kaikkeen.

Ja niin hän todella olikin; sillä hän oli nauttinut ylen paljon.

Orpona kahdenkymmenen vuoden ijässä ja aivan yksinensä maailmassa, omaten suuret rikkaudet, joiden yli hänen holhoojansa antoi hänen milt'ei mielin määrin hallita.

Sitte matkusti hän Pariisiin, jossa rahalla saa ostaa kaikkea, ja siellä ostikin hän koko joukon sampanjaa ja rakkautta ja nautti nuoruuden innolla niin paljon kumpaakin, että ne alkoivat maistua hänestä äitelältä ja imelältä.

Tämän jälkeen vietti hän vuoden ajan europalaista kuljeksiaelämää, matkusteli rautateillä ja asui hotelleissa, näki kaikki mitä matkustavaisen tulee nähdä, kyllästyi kaikkeen ja pysähtyi vihdoin Köpenhaminaan, jossa hän vuokrasi itsellensä komean asunnon, sisusti sen loistavasti ja otti palveliavaimon laittamaan itsellensä ruo'an ja pitämään huoneet siivossa.

Tämä eli keski-ikäinen nainen, sangen rivakka toimissansa, ja hän viihtyikin hyvin siinä kodissa, vaan hän pelkäsi olla yksinensä kotona iltasilla, ja sangen usein tapahtui, että hänen isäntänsä vietti ulkona illat – ja välistä yötkin.

Neitsy Madsen, se oli hänen nimensä, pelkäsi nimittäin varkaita, murhamiehiä, kummituksia ja Jumala tiesi mitä.

Nuori mies istui yhä pöydässä ja puhalsi suustansa sikarinsavua pienissä pyörylöissä, kuunnellen hajamielisenä vaunujen jyrinää ja kadulla-myyjien erilaista huutoa.

Ensiksi tuli hiekan myyjä, huutaen käheällä, piipittäväällä äänellä:

"Hiekkaa, hiekkaa, keltaista hiekkaa!"

Sitten kuului rämisevä vaimon ääni, joka kaupitteli rapuja ja heti sen jälkeen lauloi voimakas miehen ääni omatekoisella nuotilla:

"Tääll' on herneitä

Ja uusia pottuja!
Viiskolmatta äyriä
Maksavat kannu."

Tämän jälkeen syntyi äänettömyys silmänräpäykseksi, kunnes maidonmyyjä alkoi soittaa tiukuansa.

Nuori mies ummisti hermoheikkoisen tapaisesti silmänsä ja otti kulahduksen chartreuse-viiniä virkistykseksensä, kun soitto oli loppunut.

Silloin kuului taaskin pieni laulu.

Se kuului puhtaalla, heleällä lapsenäänellä:

"Viheriöitä
Seppeleitä
Ostakaa,
Ostakaa
Ruusuja ja resedoja!"

Nuori mies meni akkunaansa ja katsahti ulos.

Alhaalla pihassa seisoj puolikasvuinen tyttö kukkaisvasu käsivarrellansa.

Hänen kasvonsa olivat vaaleat, hänen musta tukkansa riippui kahdessa palmikoissa ales seljälle ja hänen sysimusta silmäparinsa harhaili sinne tänne huonekerroksesta toiseen, etsien kukkaisten ostajia.

Hameensa oli hänelle liian lyhyt ja näytti hänen hienot pohkeensa; olkapäillensä kantoi hän pientä, vaaleanharmaata villahuivia ja päässänsä hajanaista, mustaa hattua pörhötyneellä höyhensulalla ja parilla vaalistuneella tekokukalla.

Punainen rosetti rinnassansa sekä rivi keltaisia kukkia kaulallansa osoitti, ett'ei häneltä puuttunut vaimon tavallista halua koreilemiseen. Nuori mies avasi akkunan ja viittasi pienokaista tulemaan. Sitten soitti hän kelloa.

Neitsy Madsen astui sisään.

Hän oli jokseenkin tuikeannäköinen; hänellä oli laihat, punaisenruskeat kasvot, punaisenruskeat kihartelevat hiukset ja punaisenruskea hame päällensä, ja koska hän ei jokapäiväisissä tilaisuuksissa käyttänyt sellaista ylellisyyskappaletta, kuin valkoinen kaulus oli, ei voitu hänestä koskaan tarkalleen nähdä, missä kaula loppui ja missä hame alkoi.

"Mitä te, herra Blendenau, suvaitsette?"

"Teidän pitää avata sille pienelle kukkia myyvälle tytölle ja päästää hänet sisään."

"Kukkaistyttökö?"

"Niin."

"Ostaako herra kukkia?"

"Ostan."

"Voinhan minä saada rahat ja ostaa kukat ulkona etehisessä, niin pääsemme kuljettamasta sitä likaista tyttöä huoneisiin. Herra ei sitäpaitsi osaa tinkiä."

"Ei, hänen pitää tuleman tänne sisälle."

"Mutta miksi niin?"

"Siksi, että minä tahdon sen!" ärjäsi hän, heräten tavallisesta välinpitämättömyydestänsä.

"Oh Jumala armahtakoon!"

Hän juoksi ulos etehiseen ja paiskasi oven kiinni perässään.

"Se on tuo ylpeä norjalainen veri, joka rupeaa kuohumaan kun vaan aukaisee suunsa," mutisi hän.

Pieni tyttö seisoj nöyränä ulkona portailla.

"Pyyhi hyvin jalkasi ja vastaa kohteliaasti ja nöyrästi. Hän on ankara herra."

Tämän sanottuansa työnsi neitsy Madsen hänet ovesta sisään, eikä voinut ohimennen kieltää itseltänsä huvia saada nipistää häntä hiukka käsivarteen.

Lapsi seisahtui keskelle laattiata.

Nuot mustat silmät harhailivat hämmästyneinä kristallikarahveihin ja hopea-astioihin ja pysähtyivät salaa tuohon nuoreen mieheen, joka istui akkunan reunalla niin, että punainen silkkiakutin muodosti loistavan pohjan hänen ihmeelliseen pukuunsa.

Hän oli tarinan prinssin kaltainen.

"Tule lähemmäksi, tyttöseni, ja salli minun katsoa mitä sinulla on vasussasi."

"Kauniita kukkakimppuja 10: een äyriin ja vihriäisiä seppeleitä 2: een äyriin kappale. Ne tuoksuavat parhaiten, kun ovat kuihtuneet."

"Kaiketi myyt sinä kolme 5:stä äyristä," tinki neitsy Madsen.

"Te saatte mennä, neitsy Madsen, minä soitan, jos minä haluan jotakin."

Neitsyt pyörähti ulos tavallista punasenuskeampuna kiukusta.

"Mikä sinun nimesi on?"

"Dina."

"Se on kaunis nimi. Kuinka vanha sinä olet?"

"Viisitoista vuotta."

"Ovatko vanhempasi kuolleet?"

"Ei, minun isäni elää."

"Mitä hän toimittaa?"

"Hän – hän ei toimita mitään. Hän ryyppää mitä minä ansaitseen ja pieksee minua, kun hän on päissänsä."

"Kuka sinulle on opettanut laulun, jota laulat?"

"Sen olen itse oppinut."

"Anna minun kuulla sitä."

Hän loi ales silmänsä ja pudisteli punastuen päätänsä.

"Etkö tahdo?"

Hän kallisti päänsä ja aukaisi ujosti mustat silmänsä.

"Minä en voi – täällä."

"Joutavaa. Näetkö tätä kultarahaa? Se tekee 20 kruunua. Niin paljon rahaa ei sinulla koskaan ole ollut, sillä voit sinä ostaa itsellesi uuden kauniin hameen."

Hän piti yhä silmänsä luotuina ales ja pudisteli päätänsä ujosti naurahtaen.

"Sen saat ja toisen vielä lisäksi, jos tahdot laulaa minulle."

Kukkien sekaan valui pari kyyneltä.

"Minä – minä en voi täällä ylhäällä – alahalla pihassa."

"Älä itke, enhän minä tahdo pakoittaa sinua. Tässä saat molemmatkin kultarahat, niin voit mennä ales pihaan ja laulaa minulle, mutta hyvin selvästi."

Tyttö katseli häntä kummastuksella, luullen tämän tahtovan tehdä pilkkaa hänestä.

"Kas tässä, ota ne nyt, äläkä hukkaa niitä. Noilla kahdellakymmenellä voit ostaa hameen itsellesi ja toiset kaksikymmentä saa isäsi ryyppätä, niin saa hän itsellensä hauskan illan, ehkä tahtoisit sinäkin lasin viiniä. Kas, tässä."

Hän kaatoi lasiin. Sherry-viini kimalsi kuin sulattu kulia tahkotussa kristallimaljassa. Tyttö tyhjensi sen.

Hänen suonissansa alkoi liikkua tulta, ja veri nousi hänen päähänsä.

Nuori mies otti pöydältä leivoksia ja pani ne hänen vasuunsa.

"Kas niin, nyt saat mennä alas laulamaan minulle."

Tyttö ojensi esiin vasunsa.

"Eikö herra ota yhtään kukkasia?"

"Ah, senhän minun piti tekemän. Anna minulle yksi viheriäisistä sepeleistäsi ja sitte annat sinä minulle suudelman päälliseksi."

Hän kosketti tyttöä leukaan ja painoi suudelman hänen puhtaille lapsenhuulillensa.

Sitte otti hän sepeleen vasusta ja työnsi tytön varovaisesti ulos ovesta.

Tyttö horjui ales huumautuneena ilosta, viinistä ja ensimmäisestä suutelosta, pieni, laiha kätensä suonenvedon tapaisesti kouristaen kultarahaa.

Pihassa seisahtui hän ja lauloi vapisevalla äänellä:

"Viheriöitä
Sepeleitä
Ostakaa,
Ostakaa
Ruusuja ja resedoja!"

Hän ei rohjennut nostaa mustia silmiänsä asuntoon; mutta sittekin näki hän hänet selvästi, ruhtinaan saduissa.

Hän istui siellä, ylhäällä valkoisessa nutussansa kaikkine silkkinauhoineen ja kallisti päänsä punaiseen akuttimeen.

Tytön postia poltti ja hän kiiruhti ulos portista ja pitkin katua, pieni, laiha kätensä suonenvetoisesti puristaen kultarahaa.

Frans Blendenau istui akkunassansa leikitellen hajamielisesti vihriäisellä sepeleellä.

"Sehän tuoksuu parhaiten kuihtuneena," jupisi hän, "sittenhän onkin parasta antaa sen kuihtua."

Hän heitti sen akkunalle ja meni pukemaan päällensä.

Joku päivä tämän jälkeen kuului taaskin pihassa tuo heleä lapsenääni, joka lauloi vihriäisistä sepeleistä.

Dina oli saanut uuden hameen ja uuden hatun ja seisoi siinä kaikessa loistossansa, sysimustat silmät käännettynä nurkka-akkunaan päin, mutta tarinan ruhtinasta ei näkynyt missään.

Hän näki ainoastansa neitsy Madsenin ruskeanpunaiset käsivarret ja kädet, jotka sivelivät akkunoita liituseoksella.

Ruhtinas oli matkustanut kotiaan ruhtinaskuntaansa – Norjan ruhtinaskuntaan, jossa hän aikoi viettää kesäänsä.

Johan oltiinkin Heinäkuun puolivälissä.

2

Olihan samassa ruokasalissa.

Oli samat punaiset silkkiakuttimet leveässä nurkka-akkunassa, sama katettu pöytä kristallikarahveilla ja sama ruokahuone, varustettu hopea-astioilla, jotka kaksinkertaisesti heloittivat kynttilänvalossa; sillä ilta oli, ja kullattu kattolamppu oli sytytetty.

Neitsy Madsen istui nojatuolissa ja nukkui.

Hänen kasvoillansa, hiuksillansa ja hameellansa oli sama väri kuin ennenkin ja kuitenkin oli kulunut monta vuotta, viisi vuotta, siitä kun pikku Dina seisoi siinä ruokahuoneessa myymässä viheriöitä sepeleitänsä.

Neitsy Madsen nukkui; sillä jo oli jokseenkin myöhä.

Kello oli yli kahdentoista eikä herra Blendenau ollut vielä tullut kotia.

Muutoin se ei ollutkaan mitään tavatointa, että hän tuli kotia näin myöhään; mutta tänä iltana oli hän käskenyt neitsyen pitämään hänelle illallisruokaa.

Hänen piti tuleman aikaiseen kotia, sillä hänellä oli kotonansa suuri rahasumma, jonka hän oli edellä puolenpäivää saanut, eikä hän paitsi sitä ollut ihan terveskään.

Viimeisinä viisinä vuosina oli hän viettänyt kesät eri kylpylaitoksissa milloin Norjassa, milloin ulkomailla ja asunut talvet kartanossansa Köpenhaminassa.

Sinä vuonna oli hän palannut tänne jo Elokuun lopulla.

Sen vuoksi asuikin hän nyt yksinänsä tuossa suuressa kartanossa, sillä ei kukaan muista hyyryläisistä olleet vielä muuttaneet tänne maalta.

Neitsy Madsen olikin sen vuoksi kovin onnetoin.

Suvella oli hänellä niin hauskaa. Silloin asui hän naiseen sisarensa luona ja antoi kartanon hoitaa itsensä: mutta nyt täytyi hänen istua siellä pitkät syksyillat yöpö yksinänsä tyhjiä huoneissa, joissa ei ollut edes porttivahtiakaan.

Nyt oli hän vaipunut levottomaan horrokseen ja uneksi että hänen muorivainajansa kävi häntä tervehtimässä puettuna valkoisiin ruumisvaatteisiinsa.

Jo soitettiin etehisen ovikelloa.

Neitsy Madsen hypähti seisaallensa, pörrötti punaisenruskeata tukkaansa punaisenruskealla kädellensä ja silitti punaisenruskeata hamettansa.

Sitte juoksi hän avaamaan.

Herra Blendenau seisoj ulkona.

Hän oli vaalea, hirveän vaalea.

"Antakaa minulle käsivartenne, neitsy, teidän täytyy tukea minua, muutoin minä kaadun. Toin tuskin pääsin portaita ylös."

"Suuri Luojani!"

"Minä en ole humalassa, vaan sairas – kuolemansairas. Minä sain taaskin verensylkyni aivan portilla ja te tiedätte lääkärin sanoneen, että minusta tulee loppu, jos sen vielä kerran saan."

Hän horjui sisään ja vaipui nojatuoliin.

"Antakaa minulle lasi viiniä, se virkistää hiukan, ja sitte pitää minun pääsemän vuoteelleni. Vaan te ette saa mennä makaamaan, teidän täytyy tuleman istumaan minun luokseni. On niin kamalata kuolla yksinänsä – aivan yksinänsä.

"Te ette saa puhua kuolemasta, te voitte vielä elää kauan, te olette vielä niin nuori."

"Minä olen elänyt liian rajusti, se on koko onnettomuus, enkä ole tehnyt mitään hyödyllistä maailmassa, – se on surullisin asiassa."

Hän tuijotti synkästi eteensä ja puhui puolittain itseksensä:

"Koko minun elämäni on ollut yksi ainoa kemu. Sen vuoksi olenkin minä väsyksissä nyt, kun koko juhla on ohitse ja minä lähdän levolle – ainoaaksi. Kunhan en vaan heräisi pään kivistyksellä toisessa maailmassa. Senhän saa aina pitojen perästä."

Hän yritti nousta seisomaan, mutta sai ankaran yskänpuuskan ja vajosi takasin tuolille.

"On – parempi – jos – istun – hiljaa. En siedä enää vaivata itseäni. Pankaa patja minun selkäni taakse ja antakaa minulle yönuttuni – tuo valkoinen sinisillä nauhoilla – ei haittaa mitään, jos siihen tuleekin veripilkkuja? – minä en tule sitä enään käyttämään."

Neitsy meni itkien tuomaan pyydettyä.

"Kas niin, antakaa minulle nyt pallituoli jalkojeni alle, niin minä istun mukavasti."

Kun neitsy tuli takaisin pallituolin kanssa, istui nuori miesi nenäliina suunsa edessä.

Se oli punainen verestä.

"Rakas herra, sallikaa minun juosta noutamaan lääkäriä."

"Lääkäri ei voi mitään tehdä – ja hän asuikin liian kaukana, joten minä saisin kuolla täällä yksinäni. Oi, kauheata on olla niin rikas ja kuitenkin niin köyhä, ett'ei ole ystävällistä kättä, joka edes ummistaisi silmäni. Miksi ei kaikki minun ylhäiset ystäväni tule tyhjentämään jäähyväismaljaa kanssani? He ovat kyllä usein juoneet minun sampanjaani."

Uusi yskän puuska.

"Sallikaa minun mennä tuomaan lääkäri."

Hän lähestyi ovea.

"Ei, ei, älkää menkö. Minä – minä en uskalla jäädä yksinäni."

"Mutta minä en myöskään uskalla olla kahden kesken teidän kanssanne tässä suuressa, tyhjässä huoneessa, jossa kaikki liidulla siveltyt akkunat irvistelevät kuin kummittelevat kasvot minulle. Jos te nyt kuulette, voisi ihmiset luulla, että minä olen tappanut teidät. Ah, se on hirveää. Sallikaa minun tuoda lääkäri, minä juoksen, minä en viivy kauvan poissa! Minä en uskalla olla kahden kesken teidän kanssanne!"

"Noh, mene sitte, mutta lähetä joku kadulta tänne – kuka tahansa.

Kaiketi tapaatte jonkun."

"Kello on kaksitoista."

"Yövärtian – polisin tahi – naisen. Sellaisia on aina. Ne ovat usein pitäneet minulle seuraa. Parastahan on, että jatkavat sitä viimeiseen asti."

Hän vajosi jälleen nojatuoliin ja ummisti silmänsä.

Neitsyt ei kuullut häntä, sillä hän oli jo oven ulkopuolella.

Kylmä tuulihenkäys löyhähti hänen kasvoilensa astuessansa ulos portista. Taivas oli pilvinen ja sade lankesi maahan suurissa pisaroissa.

Kun neitsyt oli poikkeamallansa kadunkulmasta, tuli vaimoihminen häntä vastaan.

Katulyhdyn liehuvassa valossa näki hän nuoret, kalpeat kasvot sysimustilla silmillä.

Joka kerta kun tuuli avasi tämän väljää sadekaapua, näkyi valkoinen hame, joka valkoisen olkihatun kera, jossa oli ylen paljon kirjavia kukkia oli kolkon ilman jyrkkänä vastakohtana.

"Suokaa anteeksi", lausui neitsy Madsen, pysähdyttäen hänet.

Nuori tyttö säpsähti.

"Mitä te tahdotte?"

"Onpahan minulla kummallinen anomus", sanoi neitsyt, "enkä minä tiedä kuka olette ja mihin ai'otte".

"Minä – minä ai'on kotiani. Minä olen ollut – vieraisilla."

"Noh, se on tässä tapauksessa yhdentekevä. Tahdotteko tehdä hyvän työn?"

"Sen tahdon mielelläni. Tulepa tehdyksi niin paljon pahaa tässä maailmassa," lisäsi hän hiukka huo'aten, "että on iloista, jos joskus voi tehdä jotain hyvääkin; mutta minä olen itse köyhä. Paljoko rahoja te tarvitsette?"

"Niistä ei ole kysymystä," sanoi neitsy Madsen hiukan närkästyneenä. "Minun isäntäraukkani makaa sairaana – hän on kuoleman kourissa, eikä ole ketään, joka häntä hoiteleisi, kun en minä ole saapuvilla. Tahdotteko käydä hänen luoksensa sillä välin, kun minä juoksen hakemassa lääkäriä?"

"Mielelläni."

"Kiitoksia. Seuratkaa minua. Me asumme heti tässä kulmassa."

Neitsyt juoksi hänen edellensä portaita ylös.

Päästesssänsä etehiseen pysähtyi hän.

Nuori tyttö tuli hänen jäljesssänsä.

"Tässäkö se on?"

"Tässä."

"Kaiketi on parasta, että riisun päällysvaatteeni ennenkuin käyn sisään?"

"On, mutta kiiruhtakaa."

Neitsyt tähysteli häntä tarkkaan sill'aikaa kun hän ripusti kaapunsa naulalle.

Hänen valkoinen hameensa oli koristettu pöhöttimillä ja reunusteilla; mustassa tukassansa, joka oli pois leikattuna ja käherrettynä otsalla, oli hänellä pari valhekultaista neulaa ja rinnassa samanlaatuinen rintaneula sekä suuri kirjava rosetti.

Vaistontapaisesti meni hän peilin eteen, pyyhkäsi hivuksensa sivullepäin ja riisui pois nuot valhekoristukset ja tuon kirjavan rosetin.

Samassa kun nuori tyttö loi silmänsä ylös, katsellaksensa ympärillensä, säpsähti hän.

Hänellä oli muistontapainen huomio siitä, että hän oli nähnyt kaiken tämän ennen – tuon kauniin, kahdeksansärmäisen, lasisen lyhdyn katossa, tuon suuren, vanhanaikuisen peilin ja porsliinista tehdyt peuran päät seinillä, jotka haaraisissa sarvissansa kantoivat hattuja ja päällysvaatteita.

Hän tunsu niin hyvin kaikki, hän oli varmaankin nähnyt kaiken tämän unissansa – kauan, kauan sitten.

Hän ei saanut aikaa pitempiin mietteisiin.

Neitsyt otti häntä hiljaa käsivarresta ja vei hänet ruokasaliin.

Sepä oli varsin kummallista. Nyt luuli hän myöskin tuntevansa tuon punaisenruskean vaimon.

Tämä oli varmaankin joskus ennen ottanut häntä käsivarresta ja tyrkännyt häntä tätä samaa ovea vastaan – kau'an, kau'an sitten.

"Kas niin. Tuolla hän on. Mutta astukaa hiljaa, ett'ette herätä häntä, Ehkä hän nukkuu. Minä palajan lääkärin kanssa niin pian kuin mahdollista."

Näin sanoen avasi hän ruokahuoneen oven ja päästi nuoren tytön sisään.

3

Tämä pysähtyi ovelle ja katseli ympärillensä milt'ei tuimilla silmäyksillä.

Nyt tiesi hän, missä hän oli.

Vienoja muistoja hänen lapsuutensa ajoilta heräsi hänessä.

Hän oli tarinan ruhtinaan linnassa.

Hän tunsu kaikki jälleen niin hyvin.

Tuon runsasvaraisen pöydän säkenöivine kristallikarahvinensa, ruokahuoneen, joka loisti hopea-astioista ja hän itse, ruhtinas, istuihan hänkin siinä valkoisessa nutussansa kauniine sinisine silkkinauhoinensa.

Hän tunsu jälleen jokaisen juonteen noissa hienoissa, kalpeissa kasvoissa. Hän oli niin usein nähnyt ne unissansa.

Näkipä hän selvään hänen kauniit alakuloisuutta osoittavat harmaat silmänsäkin, vaikka hän nyt piti ne ummistettuna ja näytti nukahtavan.

Kaikki oli muuttumatta paitsi tyttö itse; sillä hän oli paljon, paljon muuttunut siitä päivästä, jolloin hän pienenä tyttönä seisoi tuolla ovella samassa paikassa kaupittelemassa vihriäsiä seppeleitänsä.

Nyt olivat ne kuihtuneet – kau'an, kau'an sitten.

Hän nojasi päätänsä ovenpieleen ja itki.

Frans Blendenaus avasi silmänsä.

"Tekö siellä olette, neitsy Madsen?"

"Ei."

Hän käänsi päätänsä.

"Kuka te olette?"

"Teidän palvelusneitsyenne lähetti minut tänne pitämään teille seuraa sill'aikaa, kun hän meni tuomaan lääkäriä."

"Se oli kauniisti tehty teiltä. Missä tapasi hän teidät?"

"Alhaalla – alhaalla – kadulla."

Hän taivutti alas päänsä ja hänen vaaleat, kuihtuneet poskensa punastuivat hiukan.

"Vai niin, sielläkö – "

Hänen silmäyksensä lensi nopeasti tytön valkoiseen hameeseen ja sen pöyhöttimiin sekä reunusteisiin.

Tämä seiso i pää nyökällänsä ja kiristeli hampaitansa. Hänen rintansa paisui ankarasti ja hänen laihat, valkoiset kätensä puristivat suonenvedon tapaisesti hameen helmaa, ikäänkuin olisi hänellä ollut halu repiä loistava pukunsa riekaleiksi.

"Tulkaatte istumaan tänne pöydän viereen."

Tyttö lähestyi.

"Mikä teidän nimenne on?"

"Dina."

"Kaunis nimi. Minusta tuntuu kuin olisin minä kuullut sen ennen."

"Minä olenkin ollut täällä kerta ennen."

Hänen otsallensa nousi varjon.

"Vai niin? Sitä en minä muista, täällä on ollut – niin monta."

Hän huokasi.

Tyttö kohotti päätänsä ja katsoi häneen sysimustilla silmillänsä.

"Siitä on kau'an – viisi vuotta sitte. Siihen aikaan olin minä pieni tyttö, joka kaupittelin vihriäisiä seppeleitä."

Nuurukainen kavahti äkkiä ylös.

"Ah, nyt minä muistan sen. Te lauloitte minulle ja saitte kaksi kultarahaa, joista te tulitte niin iloiseksi. Minä olin itse onnellinen teidän viattoman ilonne vuoksi."

Hän kourasi rintaansa ja veti raskaasti henkeänsä.

"Kuinka se sentään tuntuukin virvoittavalta tulla sellaisella hetkellä, kuin tämä on, muistutetuksi siitä vähästä hyvästä, jonka elämässäni olen tehnyt. Onpa kyllältä pahoja muistoja, jotka tunkevat päälleni."

Hän hymyili onnellisena kuin lapsi.

Tyttö seiso i murheellisena pää nyökällänsä.

"Ja sitte tarjosin minä teille lasillisen viiniä – eikö niin? Minä muistan sen varsin hyvin. Kas, tässä on sherryä. Voimmehan tehdä nyt kuin silloinkin."

Hän otti karahvin vapisevaan käteensä ja kaatoi viiniä kristallilasiin.

Se säkenöi kuin sulattu kulta.

"Kas, tässä. Juokaa!"

"Kiitoksia, en."

"Miksi ette?"

Hänen mustista silmistänsä leimahti salama.

"Teidän sherryssänne oli myrkkyä."

"Myrkkyäkö?"

"Niin. Koko minun elämäni tuli myrkytetyksi siitä hetkestä, kun join teidän viiniänne. Se virtasi tulena minun suonissani, teidän suutelonne poltti minun huuliani – ensimmäinen suutelonni – kun laskitte kultarahat minun käteeni. Silloin tuntui kaikki tämä minusta hurmaavan suloiselta ja sitten –"

"Sitten?"

"Sitten olen minä juonut monta lasillista viiniä ja saanut monta kultarahaa."

Nuurukainen peitti kasvot käsiinsä.

"Siis olen minä johtanut teitä harhateille! minä luulin kuitenkin tehneeni *yhden* hyvän työn. Vaan se olikin kentiesi kaikkein pahin."

Hän vaipui ales ankarasti yskien.

Tyttö kiiruhti hänen luoksensa.

"Anna – minulle lusikallinen pöytäsuolaa – sulkee veren – ja pisarainen vettä. – Kiitoksia, nyt voin paremmin."

Tuokion kuluttua lisäsi hän:

"Kuoleman lähestyminen on kauheata. Minulla on aina, kun olen elänyt rajusti, ollut hirmu kuolemaa kohtaan; mutta minä olen aina ajatellut: sinä olet niin nuori, sinä et vielä kuole pian. Sinulla

tulee olemaan kyllin aikaa tehdä parannusta. Ja nyt, kun hetki lähestyy, en osaa edes rukoillakaan. Voisitteko – voisitteko rukoilla minun edestäni?"

"Minä en rohkene. Minä olen liian syvälle vaipunut."

"Mutta eikö teillä olisi halua viettää parempaa elämätä, ennenkuin käy myöhäksi teillekin?"

"Se ei maksa vaivaa. Ei kukaan tahdo antaa minulle työtä ja minun terveyteni on runneltu."

"Mutta jos te tulisitte täältä pois johonkin toiseen maahan, missä ei kukaan tuntisi teidän entistä elämääne ja jossa te voisitte tulla huoletta toimeen, tahtoisitteko sitte ruveta paremmaksi ihmiseksi?"

"Minä en mieluimmin muuta toivokaan."

"Teidän täytyy lähteä Norjaan."

"Norjaan?"

"Niin, teidän täytyy seurata minua sinne."

"Teitäkö?"

"Niin, minun ruumistani. Minä olen kuljeksanut paljon, että olisi suloista päästä lepoon isänmaahani. Tuolla Kristianiassa on hautakumpu, jossa minun vanhempani lepäävät. Siellä on sijaa minullekin. Luvatkaa minulle, että seuraatte minua sinne ja rupeatte asumaan lähellä kirkkomaata – minä tulen pitämään huolen teistä – ja sitten hoidatte te vähäistä hautaa, etteivät kukkaiset pääse lakastumaan – ja että sinne pannaan seppele."

"Sen tahdon tehdä."

Askeleita kuului portaissa.

Neitsy Madsen tuli lääkärin kanssa.

"Nyt on minun laitani huonosti, herra tohtori."

"Minä näen sen."

"Ja kohta olen mennyttä, eikö niin?"

"Kentiesi."

"Mutta minä olen vielä täydessä tunnossa, eikö niin?"

"Olette tietysti herra Blendenau. Se on onnellinen kohta teidän taudissanne, että hengen voimat eivät katoa."

"Siis otan minä teidät ja neitsyen todistajiksi, että olen täydessä tunnossa lahjoittaessani tälle ne 20,000: tta kruunua, jotka ovat täällä minun lompakossani. Minä nostin ne ostaakseni huomana itselleni maahuvilan, joka on kaupaksi; mutta minä saan itselleni paremman asumuksen."

Hän ojensi lompakon Dinalle. Tämä tarttui itkien hänen käteensä.

Neitsy Madsen puristi yhteen huuliansa ja näytti olevan hiukan pahalla mielellä.

"Kun olen kuollut, olkaatte hyvä, että lähetätte sähkösanoman sedälleni, herra tohtori. Hän on käytännöllinen mies, joka tulee järjestämään kaikki minun asiani. Minä toivon tulevani haudatuksi isänmaahani. Dina-neiti tuntee minun toivomukseni siinä suhteessa ja ne rahat, jotka olen lahjoittanut hänelle, ovat ai'otut minun hautani kunnossa pitämiseksi."

Taaskin uusi yskänpuuska, ankarampi kuin koskaan ennen.

"Te ette saa puhua niin paljon, herra Blendenau, se väsyttää teitä."

"En; eikö minulla nyt enää suurin olekkaan sanottavaa. Mutta maltas: neitsy Madsenin pitää saaman tuhatta kruunua sen vuoksi, että hän juoksi yöllä tyköäni ja teidän palkastanne, herra tohtori, tulee setäni pitämään huolta."

Hän vaipui väsyneenä takasin tuolille.

Dina kostutti hiukan hänen huuliansa viinillä ja vedellä.

"Kiitoksia. Minä olen kovin väsynyt. Minä luulen haluavani maata hiukan."

Hän ummisti silmänsä.

Lääkäri ja neitsy Madsen menivät varpaisillaan viereiseen huoneeseen.

Dina asettausi nojatuolin taakse.

Hetki sen jälkeen avasi nuori mies silmänsä.

"Oletko siellä Dina?"

"Olen."

"Ehkä minä kuitenkin voisin – "

"Mitä?"

"Rukoilla. Minä en ole nukkunut ja nyt olen minä paljokaan levollisempi.

Minun rintaani ei tee enää niin kipeätä."

Hän henkäsi syvään ja yski sangen hiljaa.

Dina kumartui hänen ylitsensä ja piti nenäliinaa hänen suunsa edessä.

Kun Dina otti sen pois, oli hänen päänsä vaipunut rintahan ja nyt oli hän nukkunut – ei enää konsanansa herätäkseen.

Dina seisoikin hetkisen katsellen häntä, tarinan ruhtinasta, nuoruutensa unelmien ihannetta.

Puettuna lumoavaan, silkkinauhoilla koristetun valkoiseen nuttuunsa makasi hän siinä hiukan ojennettuna nojatuolissa runsaasti katetun pöydän vieressä ja näytti vaan vähän lepäävän ruoan jälkeen.

Hänen tumma tukkansa oli huolellisesti silitetty ja taivutettu ales otsalle somaan huippuun ja vaaleanpunaiset, hyvin hoidetut viiksensä peittivät hänen korskeata suutansa, mutta siitä oli nyt kadonnut nuo korskeat viivaukset. Hänen kalpeille huulillensa kuvautui milt'ei hymyily.

Dina seisoikin, painaen ristiin pantuja käsiänsä nojatuolin selkään, ja rukoili – rukoili hänen edestänsä, joka nyt oli mennyt pois, sekä itsellensä rohkeutta ja voimaa alkamaan uutta, parempaa elämätä.

Kullattu lamppu heitti katosta kirkkaan valonsa näiden kahden vaaleiden olentojen yli, jotka kummatkin olivat kuihtuneet nuoruutensa hempemmässä kukoistuksessa samoin kuin pikku Dinan vihriäiset seppeleet.

Mutta vihriäiset seppeleethän tuoksuvatkin ihanimasti silloin – kun ovat lakastuneita.

VÄHÄISET VAATIMUKSET

L Dilling'in kirjoittama.

(Suomennos).

Alfhild Kreiner oli kotiopettajatar.

Täksi rupeaminen on ainoaa säädyllistä nuorelle tytölle, joll'ei hän voi päästä naimisiin, joka on tietysti kaikkein suloisin elämän tie kuin valita voi; mutta tämänlaatuiset tilaisuudet käyvät meidän ahtaissa ajoissamme yhä harvinaisemmiksi, ja niitä on paljon useampia, jotka pitävät itsellensä kotiopettajataria kuin vaimoa.

Alfhild'in isä oli ollut epäkelpo; hän kuoli, ja äiti, joka nyt oli leski, oli erinomaisen säädyllinen, kumminkin sanoi hän itse olevansa se.

Hän oli syntyänsä Knakmayer, Knakmayer & Kumpp. tytär ja hän puheli aina Theodora-serkustansa, joka oli naimisissa Viktor Slangenfeldt-Thorkildsen'in, pääsotakomisarius Slangenfeldt'in sisarenpojan, kanssa, ja omaten näin ylhäisiä sukulaisia, ei voinut Alfhild'ikaan ruveta miksiäkään jokapäiväiseksi.

Joutaminen johonkin kauppakonttooriin oli luonnointa, seisominen myymäpuodissa oli epämaisellista, rupeaminen talonhoitaja-mamselliksi oli sopimatointa ja vaatteitten ompeleminen oli epäsideellistä, siis ei Alfhild'illa ollut mitään muuta valittavana kuin rupeaminen kotiopettajattareksi.

Kun hän siis oli tullut valmiiksi valetuksi kotiopettajattarehtaassa ja oli saanut siloituksensa ylimmäisessä luokassa, asetettiin hän näkyville sanomalehdissä "palvelusta hakevien" joukossa ja häneen listaroittiin leima, jossa luettiin: "vaatimukset vähäiset".

Muuan rehellinen talonpoikais-patroona, joka oli huomannut tarpeelliseksi antaa lapsillensa paremman kasvatuksen, kuin minkä hän itse oli saanut, tarttui onkeen ja Alfhild muutti maalle.

Rouva Kreiner oli sangen tyytyväinen tähän asian menoon; sillä maalla on kotiopettajattarella paljon parempi mahdollisuus päästä naimiseen kuin kaupungissa.

Siellä on ensiksikin suuri joukko vanhoja, rikkaita, naimattomia tilanomistajia, joilla on piano kodissansa ja joista sentähden tuntuu hauskalta saada vaimo, joka osaa soittaa; sitten on siellä vielä useita kappalaisia ja opettajia, jotka etsivät ihannettansa, jolla olisi hyvät koulutiedot, ja tähän tulee lisäksi paljous ylioppilaita, jotka ovat maalla kesälomilla ja joista elämä maalla tuntuu paratiisilliselta ja jotka miettivät aivan kuin Aadam, että paratiisissa pitää olla Eevakin ja siksi valitsee sitten tuo nuori ylioppilas kotiopettajattaren.

Tämä on samalla sivistyksen asteella kuin hänkin ja on ystävällinen sekä mukaamenevä ja hänessä on aina hiukka haaveilua ja runollisuuttakin.

Senlaisia on kaikissa opettajattarissa.

Hän käy puettuna vaaleaan hameeseen ja kantaa metsäkukkia rinnassansa, hän liehuu ylioppilaan kanssa pitkin niittyjä ja riippuu iloisena hänen käsivarressansa ja näin hän jää riippumaan – koko elinkaudeksi.

Siinä on hän yhden metsäkukan, takkiaisen, kaltainen, että hän riippuu kiinni, kovasti kiinni.

Alfhild Kreiner läksi siis maalle saavuttamaan onneansa.

Ja miksi ei hän voisikaan sitä saavuttaa? Olihan hän täydellinen kaunotar, sen täytyi kaikkein myöntää, joka näki hänen paksun, tumman tukkansa, mikä riippui poikkileikattuna otsalla, hänen pitkät silmäripsensä ja tuliset silmänsä, hänen täyteläiset huulensa ja siron vartalonsa.

Hän oli ollut ihailtuna koko elinaikansa. Kun hän vielä oli pienokainen, sanoivat kaikki: "Ah, kuinka ihana lapsi!" Lasten tanssiaisissa matkaansaattoi hän pienille ihailijoillensa monta mustelmaista silmää ja paljon verenvuotoa nenästä ja kun hänen piti käymän ripille, oli hän jo ollut kolme kertaa salaisesti kihloissa täysikasvaneiden herrojen kanssa.

Hän virnusteli kaikkein herrain kanssa ja kaikki häntä ihantelivat; myös oli ihailu tullut hänelle elämänehdoksi. Se oli yhtä tarpeellinen hänelle kuin käsientaputus näyttelijättärelle.

Matkalla höyrylaivasillalta siihen taloon, jossa hän oli saanut opettajattaren paikan, ei hänellä ollut muuta, jonka edessä hän olisi virnaillut, kuin talonpojan renki, joka häntä kyyditsi, ja hän virnusteli siis hänen edesssänsä ja sillä seurauksella, että tämä niin pian kuin oli saanut hevoisensa talliin, meni purkamaan kihlajaisensa karjapiian kanssa, jonka kanssa hän oli ollut kihloissa yhden kokonaisen ja neljänneksen vuotta.

Kun hän nousi vaunusta, seiso pehtoori pihassa paidanhihaisillansa. Vilahdus hänen mustista silmistänsä ja valkoisista sukistansa oli kylläksi saattamaan hänet päästä pyörälle.

Hän meni epätoivoissaan huoneesensa, pesi kasvonsa ja otti juhlaaatteet yllensä.

Patroona Helleby vaimoinensa ja molempine lapsinensa, jotka olivat Alfild'in oppilaita, seisoivat ovelta häntä vastaanottamassa.

Hän astui esille kuningattaren näöllä ja ryhdillä ja oli niin ystävällinen ja alhainen, että tuo pariskunta-parka tuli siihen luuloon, että hän osoitti suurta hyväntahtoisuutta vastaanottamalla heiltä ruokaa ja palkkaa.

Ruokapöydässä söi pehtoori muiden mukana.

Alfild oli terävällä äyllänsä hoksannut hänen olevan ainoan naimattoman miehen tässä talossa ja – "herkkulintujen puutteessa syödään varpusiakin," kuten ranskalainen sanoo – muiden ihailioiden puutteessa tyydytään pehtooriloihinkin.

Hän tuli siis yht'äkkiä huvitetuksi maataloudesta, puhui karjanhoidosta ja maanviljelyksestä ja tahtoi tuota onnetointa pehtooria antaman itsellensä opetusta kyntämisessä ja salaojituksessa, ja sillä aikaa kuin pehtoori puhui, lepäsi hänen silmänsä niin leppeästi tämän ruskeilla kasvoilla, että tämä joutui tykkänään haltioihinsa.

Hän koki turhaan syödä pelkällä kahvelilla ja ryykäsi joka silmänräpäys ulos pöydästä tarjoamaan Alfild'ille milloin sitä milloin tätä ja kaateli jokaisessa senlaisessa tilaisuudessa kumoon lasiastioita.

Ruuan jälkeen lähdettiin kävelemään, ja pehtoori oli upottamaisillaan itsensä, hankkiakseen Alfild'ille pari ulpukkaa; mutta sitte saikin hän runsaan palkinnon siinä silmäyksessä, jonka tämä lahjoitti hänelle, kiinnittäesssänsä toisen ulpukoista rintaansa ja toisen tummiin kiharoihinsa.

Siitä päivästä alkaen huomasivat seudun asukkaat kummastuksella, että pehtoori pesi silmänsä joka päivä – muutoin oli hänellä tapana tehdä sitä vaan sunnuntakisin – ja että hän aina näyttäytyi pyhävaatteissansa.

Näinä aikoina oli pehtoori taivaan lintujen kaltainen. Hän ei kylvänyt, eikä kyntänyt, ei ko'onnut latoihin ja kuitenkin ei ollut kuningas Salomo kaikessa komeudessaan niin onnellinen kuin hän.

Hän oli onnellinen saamalla olla Alfild'in läheisyydessä, onnellinen saamalla kuulla tätä lempeätä ääntä, onnellinen saamalla katsoa näihin syviin silmiin.

Mutta voi, tämä onni ei kestänytään kuin kolme viikkoa.

Silloin sattui, näet, kesäloma, ja sen ohella tuli kotia John Helleby, patroonan veljenpoika.

Hän oli ylioppilas ja tykkänensä kansan mies.

Hän kävi kaulahuivitta ja pitkällä, vaalealla tukalla sekä piti aina puheita vapaudelle ja kauneudelle. Ei siis mitään ihmettä, että hän rakastui Alfildiin, joka edusti kumpaankin; sillä kaunis oli hän ja vapaa myöskin, kumminkin herroja kohtaan.

Kuten helposti voidaan arvata, muuttui Alfild ihmeellisen lyhyessä ajassa ihmeellisen kansalliseksi ja samalla aikaa sai pehtoori sen käsityksen, ettei häntä ollut olemassakaan, sillä niin vähän piti tämä lukua hänestä.

Tullaksensa aivan selville kysymyksessä to be or not to be (olla tahi olla olematta), meni hän kurjastelematta Alfild'in luokse ja kysyi, josko tämä tahtois ruveta hänen vaimoksensa.

Hän oli varakkaasta talonpoikais-perhseestä, hänellä oli rakastavainen sydän sekä kaksi vankkaa nyrkkiä ja, jos ei Alfild'in vaatimukset olisi liian suuret, tulisi hän puuhamaan valmistamisessa tälle onnellista kotia.

Kumminkin joutuisi hän paremmille päiville kuin ansaitsemalla leipäänsä kotiopettajattarena.

Alfhild tähyteli häntä kiireestä kantapäihin ja purskahti ääneensä nauramaan.

Hänkö tämän vaimoksi!

Pehtoori oli kuitenkin luullut huomanneensa, että Alfhild tunsi – Kuinka ne miehet sentään ovat itserakkaita! Kun heihin vaan katsahtaakin, luulevat he aina, että heitä jumaloidaan. Hän, Alfhild Kreiner, menisi naimiseen talonpojan kanssa! Mitä tulisi mamma, mitä pää-sotakomisarius Slangenfeldt, mitä rouva Slangenfeldt-Thorkildsen, syntyisin Knakmayer, mitä tulisi koko maailma sanomaan.

Alfhild purskahti uudestaan nauramaan.

Pehtoori ei nauranut, mutta ei hän itkenytäkään, eikä hän kuljeskellut laulellen monivärsyisiä lauluja, joihin Grleg ja Nordraak sitten olisi voinut sepittää säveleen.

Tänlaisia tekee ainoastansa nuot onnettomat pojat kertomuksissa kansan elämästä.

Pehtoori meni suorastansa ja hirtti itsensä.

Sehän ei ollut laisinkaan runollista. Sentähden eivät talonpoikaispojat te'ekään sitä kertomuksissa kansan elämästä: mutta he tekevät sen väliin todellisuudessa.

Patroona sai kuitenkin ensiksi nähdä hänet, sekä leikkasi hänet alas ja asia meni kaikessa hiljaisuudessa. Ensin kerrottiin hänen kuolleen halvauksesta ja hän sai kunniallisen hautajaisen.

Alfhild käytti mustaa hametta hautajaispäivänä, laski seppeleen ruumisarkulle ja vuodatti pari kyyneltä pitseillä koristettuun nenäliinaan, eikä pehtoori voi enempää vaatiakaan.

Hän oli sitäpaitsi saanut tärkeimpiä asioita mietittäväksensä.

John Helleby oli kosinut häntä ja saanut hänen myöntymyksensä.

Häntä täytyi nimittäin pitää sangen etevänä kosijana.

Hän oli suuren maatilan ainoa perillinen, hän voi parin vuoden perästä olla lakitieteen kandidaatti ja jos hän oikein rupeaisi harrastamaan kansallisuutta, voisi hän päästä valtiopäivämieheksi ja saada monta muuta luottamustointa.

Ei mikään ole sen hyödyttävämpää kuin kansallisenä oleminen.

Alfhild oli tykkänensä muuttunut.

Hän kävi puolivillaisessa hameessa ja hänen tukkansa oli laitettu jokseenkin yksinkertaisesti, hän kirjoitti kotia äidillensä, että hän halusi astua ales kansan joukkoon, joka oli kahlehdittuna, ja laski koristeltuja lauselmia, että hän nyt oli saanut "elämän työn" tehtäväksensä.

Työstänsä kotiopettajattarena ei hän sitä vastoin pitänyt paljon lukua.

Hän kuulusteli harvoin oppilainsa läksyjä, istui ylioppilaan polvella oikaisemassa kirjoitusvihkoja ja sai suudelman jokaisesta lyijykynän piirteestä, jonka hän veti virhien alle ja sehän oli lapsille sangen opettavaista nähdä.

Ylioppilaan piti pysähtyä talossa jouluun saakka, saadakseen rauhassa ja häiritsemättä hoitaa lakitieteellisiä opintojansa ja kihlausta ei pitänyt julkisesti ilmoitettavan ennenkuin uutena vuotena.

Aika kului ja joulu tuli, tuo iloinen juhla, jolloin syödään voileivoksia, saadaan joululahjoja ja käydään vieraisilla.

Patroona Hellebyn koti oli täynnänsä vieraita.

Sinne oli tullut kolme kadettia ja yksi todellinen luutnantti, kaikki nykyisin leivotuita ja kiiltäviä kuin nuot uudet kahden äyrin rahat.

Alfhild nautti mässäämällä hänen osaksensa tullutta ihantelemista.

Hän oli, näet, talon ainoa nuori nainen ja hän liehui kuin kaunis, kirjava perhonen näiden loistokukkien ympärillä, joita niin halukkaasti etsitään koristuskasveiksi tanssisaleihin.

Hänen kansallisena olemisensä väheni samassa suhteessa, kuin hänen hivuskoristuksensa eneni, ja puolivillainen hame oli jo aikoja sitte piilottaunut erääseen pimeään loukkoon ullakossa.

Nuori herra Helleby kuljeskeli sinne tänne mustasukkaisuuden ahdistuksen vaivaamana, silitti vaaleat hivuksensa sivullepäin ja kutsui ales "kansan" kirousta näiden virkapukuun vaatehittujen kalastajien yli, jotka saavat naisten sydämiä kuin pikkusilliä.

Toisena joulupäivänä oli suuret tanssiaiset, ja nyt oli Alfhild oikeassa elementissensä.

Ruusuja tukassansa ja ruusuja poskillansa, valkoisen tarlakaanikangasvaipan ympäröimänä, lihoitteli hän tanssin pyörteissä ja unohti sekä kansan, jota pidettiin kahleissa, että "elämän työnsä," vieläpä John Hellebyinkin, joka istui eräässä syrjähuoneessa ja loivasi kylmää punssia haavoitettuun sydämeensä.

Ylioppilaiden kainalosta lensi hän kadettien syliin ja saapui lopulta luutnantin rinnoille, missä hän nojautui erään pitkän, riemuksen valssin kestäessä.

Tämän loputtua istahtivat he eräasen syrjähuoneeseen levähtämään ja sillä aikaa kun soitto epäselvään kuului heille tanssisalista, istuivat luutnantti ja neiti Kreiner tuolla syrjähuoneessa ja taistelivat mitä hauskinta taistelua, kuin ajatella voi.

Luutnantti hienosteli ja tyttö virnasteli ja kummaltakin puolelta taisteltiin ahkerasti hymyilyillä, silmäyksillä ja imartelevilla lauseparsilla.

Alfhild'in istuessa ja odottaessa, että luutnantti ilmaiseisi hänelle rakkautensa ja jo ajatuksissansa kirjoittaessaan kauniin erokirjan John Hellebylle, tuli joukko nuoria naisia ylioppilaiden ja kadettien seuraamina syöksyen kamariin.

"Oletteko nähneet nuorta herraa Hellebytä? Hän on nukkunut tuolille ruokasaliin. Tulkaatte, niin mennään hiukan ilveilemään hänen kanssansa!"

Ja koko tuo iloinen joukko, luutnantti etunenässä, riensivät sinne.

Siellä istui John-parka suloisesti nukkuen ja näytti kaikelta muulta vaan ei kauniin näköiseltä.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.